

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๘ - ๓๙/๒๕๕๗

วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง ศาลล้มละลายกลางส่งคำโต้แย้งของลูกหนี้ (บริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด ที่ ๑ และนายชาย โฆษะวิสุทธิ ที่ ๓) ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๑๔๒๒/๒๕๕๔ และคำโต้แย้งของลูกหนี้ (บริษัท โรตพลาส จำกัด ที่ ๑ กับพวก รวม ๓ ราย) ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๘๕๕/๒๕๕๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ข้อเท็จจริง

ศาลล้มละลายกลางส่งคำโต้แย้งของลูกหนี้ ในคดีล้มละลายหมายเลขดำที่ ล. ๘๕๕/๒๕๕๔ และ ล. ๑๔๒๒/๒๕๕๔ รวม ๒ คำร้อง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

คำร้องที่หนึ่ง บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ ยื่นคำฟ้อง บริษัท ไทยไอโซวอลด์ จำกัด ที่ ๑ บริษัท โฆษะวิสุทธิ จำกัด ที่ ๒ และนายชาย โฆษะวิสุทธิ ที่ ๓ ลูกหนี้ ต่อศาลล้มละลายกลาง เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ ขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ ทั้งสามเด็ดขาด และพิพากษาให้ลูกหนี้ทั้งสามเป็นบุคคลล้มละลาย

ข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง สรุปได้ว่า ลูกหนี้ที่ ๑ ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท (เจ้าหนี้เดิม) มีลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ ทำสัญญาค้ำประกัน แล้วลูกหนี้ที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ได้ติดตามทวงถาม ลูกหนี้ทั้งสามให้ชำระหนี้แล้ว แต่ลูกหนี้ทั้งสามเพิกเฉย ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ จึงบอกเลิกสัญญา เบิกเงินเกินบัญชีกับลูกหนี้ที่ ๑ ต่อมาบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้รับซื้อสินทรัพย์ ด้วยคุณภาพ สิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์นั้นทั้งหมด จากธนาคารดีบีเอส ไทยท努 ฯ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อหรือหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามด้วย ต่อมาบริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด เจ้าหนี้ ผู้เป็นโจทก์ ได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ สิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของ สินทรัพย์นั้นทั้งหมดจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ ฯ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อหรือหนี้ของลูกหนี้ทั้งสามด้วย บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้มีหนังสือทวงถามถึงลูกหนี้ทั้งสามให้ชำระหนี้อีกครั้งหนึ่ง แต่ลูกหนี้ ทั้งสามเพิกเฉยไม่ชำระหนี้ เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์จึงยื่นคำฟ้องต่อศาลล้มละลายกลาง

คำร้องที่สอง บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ ยื่นคำฟ้อง บริษัท โรโตพลาส จำกัด ที่ ๑ นายชาย โฆษะวิสุทธิ ที่ ๒ และนายเอกลักษณ์ บัวทอง ที่ ๓ ลูกหนี้ ต่อศาลล้มละลายกลาง เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๔ ขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

ข้อเท็จจริงตามคำฟ้องสรุปได้ว่า ลูกหนี้ที่ ๑ ได้ขอสินเชื่อประเภทหนี้เบิกเงินเกินบัญชี หนี้เงินกู้กิจการวิเทศธนกิจ และหนังสือรับรอง (การขอให้ธนาคารออกหนังสือค้ำประกัน) กับธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาสาหร่ายน้ำทิพย์ - สุขุมวิท (เจ้าหนี้เดิม) โดยทำหนังสือสัญญา กับธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 ๑ เจ้าหนี้ ในกรณีต่างๆ มีลูกหนี้ที่ ๒ และลูกหนี้ที่ ๓ เป็นผู้ค้ำประกัน ต่อมา บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้ทำสัญญาซื้อหนี้เงินกู้ที่ไม่ก่อรายได้จากธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหนี้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ภายใต้ข้อกำหนดของสัญญาดังกล่าว ธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 ๑ ตกลงโอนสิทธิของตนให้บริษัทเงินทุน ธนชาติ ๑ หรือนิติบุคคลที่เหมาะสมรายหนึ่งหรือหลายราย ซึ่งได้รับโอนสิทธิภายใต้สัญญาซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ ๑ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ต่อมาบริษัทเงินทุน ธนชาติ ๑ ได้ทำสัญญาโอนสิทธิในการรับซื้อหนี้เงินกู้ที่ไม่ก่อรายได้ให้แก่บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด (เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์) เป็นผลให้บริษัท บริหารสินทรัพย์แม็กซ์ จำกัด ได้รับไปซึ่งสิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และสิทธิเรียกร้องต่างๆ ในสินทรัพย์ด้อยคุณภาพและหลักประกันของสินทรัพย์ดังกล่าวรวมทั้งสิทธิจำนอง สิทธิจำนำ ค้ำประกัน ที่มีต่อธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 ๑ (เจ้าหนี้เดิม) ดังนั้นสิทธิเรียกร้องในสัญญาสินเชื่อของลูกหนี้ทั้งสาม ที่มีต่อธนาคาร ดีบีเอส ไทยท努 ๑ จึงตกแก่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์โดยผลของกฎหมาย เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ได้มีหนังสือทวงถามให้ลูกหนี้ทั้งสามชำระหนี้ แต่ลูกหนี้เพิกเฉย จึงขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ทั้งสามเด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

ลูกหนี้ตามคำร้องทั้งสองคำร้อง ให้การปฏิเสธฟ้องของเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ และได้แย้งได้ความสรุปเหมือนกันว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ที่กำหนดให้รับโอนหนี้มาโดยไม่ต้องบอกกล่าวแก่ลูกหนี้ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำกัดสิทธิของลูกหนี้ในฐานะที่ลูกหนี้มีสิทธิได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญและตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ซึ่งมีอยู่ก่อนแล้ว ทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ตราขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังจากมูลคดีนี้เกิดขึ้นแล้ว และเป็นกฎหมายที่มุ่งใช้เฉพาะกับลูกหนี้ในคดีนี้ มิได้ใช้บังคับแก่บุคคลทั่วไป ทำให้ลูกหนี้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไม่เท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ถือว่าเป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ และมาตรา ๒๗๑ เป็นกรณีที่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ จึงขอให้ศาลงด การพิจารณาและพิพากษาไว้ชั่วคราว และส่งคำให้การที่ได้โต้แย้งไว้ พร้อมทั้งคำร้องของลูกหนี้ (ผู้ร้อง) ไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดดังกล่าวเป็นบทบัญญัติ แห่งกฎหมายที่ขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และขัดต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าว ข้างต้น หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องทั้งสองไว้ดำเนินการและรับไว้พิจารณา วินิจฉัยต่อไป และเนื่องจากคำร้องทั้งสองมีประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยอย่างเดียวกัน จึงให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกันและวินิจฉัยไปพร้อมกัน

ข้อวินิจฉัย

จากคำร้องของผู้ร้องมีประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่

ประเด็นที่สาม พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๕๗ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่หนึ่งไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัย เพราะ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ให้อำนาจพิจารณาวินิจฉัยเฉพาะบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ไม่ได้ให้อำนาจศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีที่ได้โต้แย้งว่า บทบัญญัติ แห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อกฎหมายในระดับเดียวกัน ดังนั้นในประเด็นที่หนึ่ง ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

สำหรับประเด็นที่สองและที่สามนั้น ในกรณีของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งบัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้ง

ต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้” นั้น จะเห็นได้ว่า บทบัญญัตินี้เป็นบทบัญญัติทั่วไปที่รับรองความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ จึงไม่มีกรณีบทบัญญัติใดแห่งกฎหมายที่จะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ได้ ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ซึ่งบัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง” นั้น เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญนี้เป็นหลักทั่วไป ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้” นั้น เป็นบทบัญญัติที่รับรองให้บุคคลสามารถอ้างเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ เพื่อยกเป็นข้อต่อสู้ในคดีในศาลได้ จึงไม่มีกรณีที่จะนำไปอ้างได้ว่า บทบัญญัติใดแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตราทั้งสองนี้ได้ ส่วนกรณีรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๕/๒๕๔๕ และ ๔๐/๒๕๔๕ ด้วยเหตุผลข้างต้นประเด็นที่ว่า พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

ดังนั้น จึงเหลือประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยเพียงสองประเด็น คือ

พระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๓๘ ตรี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่ และ

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ หรือไม่

มาตรา ๓๘ ตีรี้ แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า “การโอนกิจการของธนาคารพาณิชย์ทั้งหมดหรือบางส่วนที่สำคัญให้แก่ธนาคารพาณิชย์อื่นหรือสถาบันการเงิน ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

เมื่อได้รับความเห็นชอบการโอนกิจการจากรัฐมนตรีแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ ทั้งนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้น การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

วรรคสอง บัญญัติว่า “ให้ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ตามวรรคหนึ่ง มีหน้าที่เก็บรักษาบัญชีและรายชื่อลูกหนี้ตามสินทรัพย์ที่โอนไปแล้วนั้นไว้เป็นบัญชีเฉพาะ และให้ลูกหนี้มีสิทธิตรวจดูบัญชีรายชื่อของตนได้”

วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้เป็นบุคคลอื่นที่มีใ้ชำระหนี้เดิม ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้นับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้”

วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาความมั่นคงของระบบสถาบันการเงิน และหากปล่อยเนิ่นช้าอาจเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน ในการรับโอนสินทรัพย์ที่ได้รับความเห็นชอบจากธนาคารแห่งประเทศไทย การบอกกล่าวการโอนตามวรรคสามอาจกระทำโดยประกาศรายการพร้อมรายละเอียดตามสมควรในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ถือว่าเป็นการบอกกล่าวการโอนตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องบัญญัติให้มีองค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภค ทำหน้าที่ให้ความเห็นในการตรากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค”

จะเห็นได้ว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ วางหลักทั่วไปในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค โดยให้ปฏิบัติตามกฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ประกอบการค้าและผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาให้ความเป็นธรรมต่อผู้บริโภคไม่เอาเปรียบหลอกลวงหรือกระทำการที่ทำให้ผู้บริโภคเกิดความเข้าใจผิดหรือรับทราบข้อมูลที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการของตน โดยหวังให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าหรือบริการโดยมีข้อมูลหรือความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง

ส่วนมาตรา ๓๘ ตี แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นเรื่องของการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการ โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นการบัญญัติให้การโอนสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไม่ต้องบอกกล่าวไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แต่ลูกหนี้ยังมีสิทธิจะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ ดังนั้น บทบัญญัติในมาตรา ๓๘ ตี และมาตรา ๕ ดังกล่าว หาได้เป็นบทบัญญัติที่มีได้คุ้มครองลูกหนี้ ซึ่งเป็นผู้บริโภคบริการของธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน แต่ยังคงให้ลูกหนี้มีสิทธิที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะได้มีการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือไม่ก็ตาม ลูกหนี้ยังคงมีภาระที่จะต้องชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ตามสัญญาหรือตามที่ได้ตกลงกันได้

ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงวินิจฉัยว่า มาตรา ๓๘ ตี แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ และมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗

นายสุจิต บุญบงการ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ